

Nuenaar maakt miniatuurgarages

Wilco Machiels uit
Nuenaar doet al
sinds zijn zevende
aan modelbouw.

Later onstond zijn interesse voor auto's en
garages. Die belangstelling resulteerde in
diorama's: garages ter grootte van een schoe-
nendoos.

• Wilco Machiels tussen zijn miniatuurgarages.

Foto Tom van de Meulenhof

Poëzie van sleutelhokken

Door RIEKS HOLTkamp

De automonteurs zijn even weggelopen uit de garage. Wat is er gebeurd? Er staat nog een koffiemok op een tafel in de hoek. Sigarettenpeuken. Gereedschap ligt hier en daar op de vloer, een heel motorblok hangt nog in de takels. Het licht brandt boven een werkbank en een afzuiger. Het zou er naar motorolie, benzine, rubber, oud poetskatoen hebben kunnen ruiken en naar de doorringende geur van vloeibare zeep, als het geen maquette was geweest. „Momentopnames“, noemt Wilco Machiels (40) uit Nuenaar zijn diorama's. Driedimensionale stillerens. „Poppetjes zet ik er niet in. Dan gaat het teveel op een poppenhuis lijken.“ Zijn garages ter grootte van een schoenendoos ogen nostalgisch. De ruiten aan de achterkant zijn vaak vuil. Sommige zijn met kalk dicht gestreken. Hier en daar lijkt het glas ingegoooid. „Een garage hoort een beetje rommelig te zijn. Ik probeer me zo goed mogelijk in de garage in te leven en er zoveel mogelijk gevoel in te leggen“, zegt Machiels die al sinds zijn zevende met zijn oudere broer aan modelbouw doet. „Eerst maakten we vliegtuigjes uit die Airfix-modelserie, later ook van die treinplaten van

Fleischmann. Maar toen ik na mijn lts via een leerovereenkomst bij Volvo/Nedcar in Helmond kwam te werken als plaatwerker en modelmaker ontstond mijn interesse in auto's en in garages. Met alle machines die in mijn garages staan heb ik ook gewerkt.“ Toch probeert Machiels niet om de garages zo waarheidsgetrouw mogelijk, op basis van een foto, na te maken. „Dat vind ik veel te steriel. Ik doe alles uit mijn hoofd. Mijn fictieve garages groeien langzaam, eerst in mijn hoofd en daarna als er een begin is, roept het een het andere op. Dan komen de ideeën vanzelf. Over hoe de auto in de garage moet staan, of welke kleur een wand moet hebben of welke vloer erin moet liggen, kan ik 's avonds in bed van wakker liggen. Ik heb wel eens tweeënhalft uur gedaan over het ophangen van een gordijntje. Soms ligt een project maanden stil. Dan lukt het niet. Ik begin er pas aan als ik er weer zin in krijg. Eén keer is het mij overkomen dat het model sterker was dan ikzelf. Ik kon er niets meer mee. Toen heb ik het helemaal weer in elkaar gestampt. Natuurlijk heb ik bewaard wat ik weer kon gebruiken. Want als er iemand goed is in recycling, ben ik het wel.“ Alle rommel is van waarde voor Machiels. Stukjes plastic, het koperdraadje waar een luchtballon aan vast zit, een

buigrietje uit een glas Cola, waar hij een afzuiginstallatie van kon maken, stukjes hout tot en met scoubidou-draadjes van zijn dochters zijn niet veilig voor hem. „Als ik die kan gebruiken, zijn ze te kwijt. Dat begrijp je natuurlijk wel. Ik heb namelijk ontdekt dat sommige licht kunnen transporteren. Net als glasvezel. Ik ben er nog niet helemaal uit, maar die wil ik gebruiken om op een veiliger manier licht in de garages te brengen. Want een twaalf volts lampje kan zo warm worden dat de zaak in brand vliegt. Ik verwerk veel plastic zodat de garage helemaal kan wegsmelten als je niet oppast.“ Met stukjes glasvezel van een tiende millimeter hoopt hij ook dashboardverlichting in de auto's te kunnen maken. Maar dat is nog toekomstmuziek. Van Nedcar (inmiddels werkt Machiels bij een computerbedrijf) heeft hij nog stukjes epoxybars overgehouden, materiaal dat in de professionele modelmakerij wordt gebruikt om prototypes te maken. „Daar ben ik heel zuinig op. Je kunt er van alles van maken, tot in miniatuervorm toe.“ De aankleding van de garages is enorm belangrijk. Om een ouderwetse betonnen vloer te maken, die een beetje hobbelig is, bedacht Machiels een mengsel van cement en thinner. De illusie is perfect. Hier en daar hangen posters van au-

tomerken, bougies of smeerolie aan de muur. Ook de pinups in miniatuur ontbreken niet. „Laatst kwam ik op internet een site tegen met allemaal pinups uit een Penthouse van 1987. Die neem ik dan over en hang ik aan de muur. In een garage hoort een nakend wijf te hangen.“ De auto's die Machiels gebruikt komen uit bouwdozen, waarvan er boven in zijn werkkamer tientallen liggen. Schaal 1:24 is zijn favoriete grootte. „Dan kun je nog genoeg details kwijt, zonder dat de garages te groot worden.“ Niet elk type auto komt in aanmerking voor zijn diorama's. „Het liefste heb ik klassieke modellen van auto's die iedereen nog kent. Een Fiatje uit 1960 doet me veel meer dan het nieuwste model Ferrari of Lamborghini.“ Voor sommige modelbouwers zal het een gruwel zijn, maar Machiels schrijft er niet voor terug om een Porsche 356 B eerst 'kapot' te maken en dan naar eigen inzicht weer op te bouwen. In één sleutelhok, zoals hij zijn garages liefkozend noemt, staat zo'n Porsche die hij met een slijptolletje te lijf is gegaan om er in het voorspathord gaten in te maken, met roest om de randen. Maar de fictie heeft zijn grenzen. „Ik documenteer me wel bij sommige modellen. Als ik van een bepaald type

weet dat dat aluminium plaatwerk heeft, zal ik zo'n auto niet laten roesten.“ Maar voor het inbouwen van een V-8 motor in een eend draait hij zijn hand niet om. „De grootste uitdaging is om zelf unieke modellen te bouwen.“ Zo tussen de dertig en de vijftig diorama's heeft hij inmiddels gebouwd. Precies weet hij het niet. Inmiddels heeft Machiels ook een paar garages verkocht via internet. „Een Fransman had op mijn site een Ferrari 250 zien staan in mijn garage. Hij bleek datzelfde model in het echt te hebben. Hij wilde dat wel kopen. Later schreef hij me terug dat hij mijn Ferrari heel mooi vond, alleen die van hem was schoner. Maar ik vond juist dat ie een beetje vuil moest zijn, alsof de wagen net op Le Mans had gereden. Zo leeft het veel meer. Juist dat soort details maken het echt.“ Op de vraag hoeveel hij voor zo'n garage vraagt, zegt hij beslist. „Veel te weinig.“ Bovendien doet het Machiels ook pijn om afscheid van zijn sleutelhokken te nemen. „Aan een Duitser heb ik er ook een paar verkocht. Aan één sarazie denk ik nog steeds terug. Ik doe zo'n ding met heel veel pijn in m'n hart weg. 't Is toch iets van je eigen dat je wegdoet.“ (Op internet zijn op www.wilcodioramas.nl de garages te bewonderen.)